

[Finansministeren]

Jeg er i øvrigt glad for hr. Kofod-Svendsens bemærkninger om, at selv om man ikke kan tilslutte sig forslaget, som det ligger her, er man parat til at være med i en diskussion om fjernelse af skævheder i det system, vi har, og der er sandelig en række skævheder.

Lad mig sige mere generelt, at debatten jo fortrinsvis drejede sig om dem, der modtager arbejdsløshedsdagpenge, og pensionisterne, altså dér, hvor vi vil have det inddraget, og det kommer vi tilbage til under et senere punkt på dagsordenen. Det er egentlig karakteristisk, for næsten halvdelen af besparelsen ved det lovforslag, vi just diskuterer, vedrører mange andre grupper og reguleringer: boligydelse, boligsikring, børnetilskud osv. Det kunne næsten friste til at tro, at det da godt kunne være, at man i virkeligheden, hvis man gik dybere ind i det, kunne blive enige om nogle af de ting.

Når jeg nævner det, er det mere for at understrege, at vi fokuserer stærkt på noget, som er følelsespræget, frem for at se på, hvordan vi faktisk får en mekanisme for regulering af indkomstoverførslerne, som er så fornuftig som muligt både i forhold til samfundsøkonomien og i forhold til dem, der skal leve af dem, og specielt i forhold til debatten om arbejdsløshedsdagpengene.

Her vil jeg dog godt sige, når man sådan taler om de svage i samfundet osv., at selvfølgelig er der tale om svage, men vi har et dagpengesystem, som jeg tror man beskedent kan kalde blandt de bedste i verden. Vi har et dagpengek maksimum, der for øjeblikket er 121.757 kr., helt nøjagtigt.

Vi har i øvrigt mulighed for, at arbejdsløse kan være i dette system i utrolig lange perioder. Socialdemokratiet især – men det gælder også mange andre – vil gerne sammenligne os med svenskerne, og de har et betydelig strammere dagpengesystem, end vi har i Danmark. Det hører altså med, når vi skal tage stilling til, hvorvidt der skal gennemføres en ny forhøjelse på 2½ pct. eller ej, hvad det er for et system, vi har. Jeg nævner det også for at understrege, at der naturligvis ikke er noget som helst asocialt i et sådant forslag.

Så kan vi jo altså heller ikke abstrahere fra, at ydelserne skal betales over skatterne. Der har været megen diskussion om skattelettelse, og jeg vil bare for en ordens skyld sige, at det er klart, at et forslag som dette naturligvis ikke

giver basis for skattelettelse, men hvis ikke vi fører den stramme udgiftspolitik, som bl.a. dette forslag er udtryk for, er konsekvensen, at skatterne kommer til at stige. Og jeg har dog lyttet mig frem til, at langt de fleste partier i Folketinget helst ville have dem til at falde – med forskellige nuancer, men på den ene eller den anden måde. I hvert fald skal de ikke stige, og da er den stramme udgiftspolitik nødvendig, det kommer partierne ikke uden om.

Og det er jo både dem, der modtager overførslerne, og dem, der er i arbejde, som kommer til at betale det. Det kunne altså være skruen uden ende, og derfor mener jeg faktisk, at der er tale om et særdeles seriøst forslag.

Lad mig til sidst sige, at uanset at et flertal i Folketinget i dag ikke har kunnet acceptere dette forslag – og så vidt jeg har forstået heller ikke det næste i forhold til folkepensionisterne – så står denne sag på den politiske dagsorden. Ingen ansvarlige partier kan holde til i det lange løb bare at afvise den type af forslag, hvis vi vil have mulighed for at køre en stram udgiftspolitik som baggrund for, at skattetrykket i hvert fald ikke stiger eller det kan falde i en eller anden udstrækning, alt efter hvilket parti man tilhører. Det er det, det handler om, det er forudsætningen.

Jeg startede med at beklage, at jeg måtte konstatere, at der ikke var flertal for forslaget. Jeg vil slutte med at sige, at uanset at det er tilfældet i dette øjeblik, er det her et tema, som vi meget hurtigt vender tilbage til som forudsætning for at løse vore økonomiske problemer og få den størst mulige dynamik i dette samfund.

Nyrup Rasmussen (S):

Jeg vil gerne bekræfte hr. Erhard Jakobsens synspunkt, at når det gælder finansministerens hårfarve, så er den ikke genkendelig i synspunktet på forholdet mellem de arbejdsløses levedof og de beskæftigedes levedof.

Jeg er nødt til at sige til finansministeren, at det var en del af aftalen i december 1987, at der var tale om et engangsløft, som havde til formål at indhente en del af det tab, der var opstået gennem den forudgående periode på 3½–4 år. Det var samtidig en forudsætning, at en regulering skulle opretholdes, og det er derfor, vi siger: Når man nu foreslår, at den regulering, der skulle opretholdes, og som udmøntes i et løft den 1. juli 1989, ikke skal komme til udløsning,